

Ала то било упорито. И когато веднъж майка му излѣзла, то се запжтило къмъ гората. Ярцитѣ го изпратили съ смѣхъ. Козлето, преди да трѣгне, се отбило въ кжщичката на Шаро, овчарското куче на тѣхната кошара. Шаро изслушалъ козлето, помахалъ радостно опашка, и козлето отърчало въ гората. То подскачало на воля изъ гората и хрупкало прѣсна трева и млади клонки. И току се озъртало на страни да види вълка—да си премѣрятъ силитѣ.

— Рогата ми сж яки, ще се браня, докато ми дойде помощъ, — мислѣло си козлето.

Изведнѣжъ две огнени пламъчета заигрили въ гората. Храститѣ зашумѣли, и отъ тѣхъ изкочилъ голѣмъ вълкъ съ изплезенъ червенъ езикъ.

— Добѣръ день, яренце! — казълъ вълкътъ. — Защо не бѣгашъ, не те ли е страхъ отъ мене?

— Мама ми е разказвала хубави работи за тебе,—отговорило хитрото яре, затова не се боя. Искяхъ много да те видя и да ти покажа рогата си!

И то навело главата си, украсена съ малки рогца.

Вълкътъ се разсмѣлъ грѣмогласно и весело.

— Така е, — рекълъ той, — нѣма защо да се боишъ отъ мене. Азъ само милвамъ яренцата и ги слагамъ на топличко въ стомаха си, да не мрѣзнатъ презъ зимата.

Козлето завикало високо:

— Колко се радвамъ, че си добѣръ кумчо-вълчо! И заподскачало, като все по-високо подвиквало.

— Е. стига си играло! — скаралъ му се вълкътъ. — Време е да те прибера на топло. Но ярето подскачало и все по-силно викало: — Да се преборимъ, щомъ искашъ, кумчо-вълчо!

Вълкътъ се разсърдилъ на тази дързостъ. Приближилъ се бавно къмъ самоувѣреното яре, готовъ да го разкъса.

— Нѣма да ми убѣгне, — мислѣлъ си той. — Нека се нарадва на якитѣ си рогца!

Той пристѣпвалъ къмъ ярето, а то се отдрѣпвало и все си пѣло на високо.

Неочаквано за вълка, Шаро се хвърлилъ на врата му и го задушилъ. Вълкътъ падналъ на земята, облѣнъ въ кръвъ.

Ярето тичешкомъ се върнало въ кжщи да обади радостната новина. То заварило и майка си, и братчетата си потѣнали въ сълзи за него. Мислѣли го вече за умрѣло.

Радостта на всички била голѣма. А пкъ когато узнали, че то съ хитростъ победило вълка, всички едногласно нарекли малкото упорито козле „умното яре“.

Редактори: Ст. Чилингировъ, Хр. Спасовски и Зл. Чолакова

Годишенъ абонаментъ 30 лева

Книгоиздателство „Казанлъшка долина“, бул. „Княгиня Клементина“ 7.
Пощенска чекова смѣтка 728.

Печатница „Стопанско развитие“ — София, ул. „Веслецъ“ № 5. 1025/1304.